

[Marie Antoinette von Lowzow.]

ning og medvirken, men ved samarbejde med private og halvofficielle organisationer, der arbejder for samme formål.

Og her er det måske på sin plads at tale om en sag, som jeg og andre i de sidste år har været stærkt interesseret i og ofte har drøftet, og som nu i øget grad er fremme i den almindelige diskussion, nemlig de love for psykologisk forsvar, som — med henblik på at skaffe civilbefolkningen størst mulig og korrektest mulig oplysning om forsvar og forsvarsmuligheder og til styrkelse af folkets forsvarsmoral såvel i krig som i fred — for længst er gennemført i vore nabolande i Norden. Det synes tvingende nødvendigt, at der skabes et organ af tilsvarende art herhjemme, et selvstændigt organ til psykologisk forsvar med henblik på hele folket og uafhængigt af det specielle militære psykologiske forsvar. Jeg ville tro, at en øget oplysning om NATO bl. a. ville kunne formidles gennem et sådant organ, og jeg skal tillade mig at henstille til den højtærede stats- og udenrigsminister, at spørgsmålet såvel om en lov om et sådant organ for psykologisk forsvar som om øget oplysning om NATO tages op til snarlig behandling. Jeg forstår, at spørgsmålet i dag indgår i drøftelsen af et større kompleks af spørgsmål, hvis løsning den øjeblikkelige verdenssituation har gjort nødvendig, men jeg tillader mig at spørge, om det ikke er muligt, at dette specielle problem kan tages op snarest og til selvstændig løsning, sådan som det faktisk er sket i vore nabolande. Jeg tror, det ville være af ganske overordentlig betydning, om denne sag blev fremmet selvstændigt, hvis dette altså kan lade sig gøre.

Erna Sørensen: Næringsloven af 28. april 1931 indeholder i sin § 3 bestemmelser om betingelserne for at opnå næringsbevis. I stk. 2 hedder det:

„Personer, der lever i ægteskab, kan dog kun erholde næringsbrev i henhold til denne lov, for så vidt den anden ægtefælle ikke allerede måtte være i besiddelse af et sådant næringsbrev.“

Med andre ord, en mand og hustru kan ikke begge drive selvstændige forretninger, medmindre forholdet er det, at den ene af ægtefællerne allerede inden ægteskabet har

næringsbrev og ikke ved ægteskabets indgåelse ophæver eller sælger sin forretning.

Denne bestemmelse synes ganske urimelig i vor moderne tid, hvor det jo er ganske almindeligt, at begge ægtefæller har beskæftigelse ude — vi ved jo, at alene her i København er over halvdelen af kvinderne udeerhvervende. Jeg ved ganske vist, at der for øjeblikket sidder en kommission nedsat af den højtærede handelsminister til revision af næringsloven, men jeg synes, at dette spørgsmål kunne klares forinden, at vi ikke skal vente dermed, til denne kommission har afsluttet sit arbejde. Vi ved jo, at det tager sin tid med en kommission, og dette spørgsmål skulle forholdsvis let kunne klares forinden. Det er måske ikke så mange, der rammes af denne bestemmelse, men jeg har dog i min praksis haft eksempler, hvor reglen har virket grelt derved, at en kvinde var nødt til at opgive sin virksomhed, fordi hun giftede sig med en mand, der skulle have borgerskab; og det værste var i og for sig, at hun ikke kunne genoptage sin virksomhed, da det efter nogle års forløb viste sig, at hun havde for megen tid og hun havde lyst til igen at begynde sin gamle virksomhed; det var for øvrigt en blomsterforretning, det drejede sig om. Jeg har også haft et tilfælde med en bagerivirksomhed, hvor det samme gjorde sig gældende.

Jeg finder derfor, der er grund til at ændre denne bestemmelse, og dette kan ske forholdsvis hurtigt. Jeg henstiller, at man går i gang med det nu, men hvis det ikke kan lade sig gøre, vil jeg gerne henstille subsidiært, at man pålægger myndighederne at gøre en ægtefælle opmærksom på, at man ikke behøver at tilbagelevere sit næringsbevis, men blot kan deponere det og så kan genoptage sin virksomhed senere, hvis man ønsker det.

En anden lille ting, jeg gerne vil have lov at bringe frem, er noget, som mange gange virker frygtelig irriterende, krænkende måske også, og en ting, som man forbavses over ikke er rettet i vor nuværende lovgivning og praksis. Vore skattemyndigheder opererer med begrebet „familiens overhoved“, og familiens overhoved er den mandlige ægtefælle, selvfølgelig. Jeg vil dog mene, at dette udtryk er forældet, og at man i almindelighed holder sig til både manden og kvinden;